

Dan Andersson

född 1888, död 1920, torde vara den bland proletärdiktarna under första världskriget och efterkrigstiden som satt de djupaste spåren i folksjälén. Han var fattig och tjänade sitt bröd under hårda förhållanden, bland annat som skogsarbetare. Medan man hos Jändel och Lindorm märker ett sökande efter Gud, är Dan Andersson snarare den förlorade sonen, som givit sig av från barnatrons trygga fadershem men ständigt söks av sin Fader.

Han hade inte fyllt 32 år, när han dog. På det hotell i Stockholm där han tagit in, hade man rökt med cyanväte mot vägghyra och inte vädrat ut giftgasen tillräckligt. Natten mellan den 15 och 16 september 1920 dog Dan Andersson av cyanväteförgiftning.

Kort dessförinnan hade han skrivit till vännen Mätte Schmidt: "Det är mitt i natten. I själva verket är det alltid mitt i natten, och o vilken natt! Ibland blir jag trött på den och vill kasta ut allt skräp jag plockat ihop omkring mig, och bränna upp all orenhet och gå upp på de höga bergen och bedja."

Från hans dödsår, 1920, förskriver sig också dikten Jag sjungit, som slutar:

Mitt hjärta det vill brista ty det får ingen ro,
det vill vandra där ingen känner vägen.
Mellan jorden och himlen det städs vill bygga bro
likt en timmerman, så ångestfull men trägen.
Och snart skall jag stå vid den halvöppna port
och ingå i det namnlösa länder.
O Herre, förlåt mig den synd som jag gjort
med min tunga och de skälvande händer.

(Sven Danell: SAGT INFÖR DÖDEN - KONSTNÄRER, SIARE OCH SKALDER)